

LESI ZOLTÁN

Witzelsucht

*Siegfried éjjelente felébresztette a feleségét,
hogy elmondjon neki egy viccet, azután még egyet,
egészen addig, amíg világos nem lett.
A nő egy idő után rá tudta venni, hogy inkább
írja le a poénjait. Egy este alatt, röhögcsélés
közben ötven oldalt is megtöltöttek Siegfried viccei.
– Hogy vakíthatsz meg egy velenceit?
– Szűrj a szemébe.
A feleség öt évig bírta nevetés nélkül, türelemmel,
közben Siegfried a bolti lopásokra is rákapott.
Kizárólag csokoládét emelt el, és otthon
mindig elmesélte, hogy elkerülje a botrányt,
a feleség titokban borravalót adott a boltosnak.
Siegfried minden nap rendszeren elment dolgozni
és a gyárban se volt rá panasz. Végül mégis
elementek Dr. Mendezhez. A pszichiáter
Siegfriednél a Witzelsucht nevű betegséget
diagnosztizálta, amit az öt évvel korábbi két,
eltitkolt agyvérzés okozhatott. Az első patológikus
viccelődőt egy német neurológus, Otfried Förster
jegyezte fel 1929-ben, miközben egy páciens
agyából operált ki tumort, az eszméleténél
volt, és amint az orvos hozzáért a daganathoz,
a beteg mániákusan beszélni kezdett, és dőltek
belőle a rossz viccek. Azóta tudjuk, hogy
a homloklebeny sérülése esetén a humorhálózat
hibásan működik. Siegfried, mint a többi beteg,
csak a saját poénjait érti, különben nem esik le neki.*

Kedves Marcel Duchamp,

*a francia képeskönyvet, amit küldtél, már apró
fecnikre vágtam. A balett-táncosokat még mindig
gyűjtöm. Most kézzel írok, a bedöglött írógépem
kis karjait kiszereztem, és egy polipos kartonra
ragasztottam őket, majd az egészet egy nyitott elejű
doboz hátuljába erősítettem. A karokon a betűk
egy Dickinson-idézetet raktak ki: Nem várhattam*

*be a Halált, bevárt hát szépen Ó. Néhány balett-táncost
a könyvedből elhamvasztottam, és a maradványaikat
a doboz aljában szétszórtam. A doboz elejére még
nem tettem be az üveget, mert hirtelen meghalt a bátyám.
Egész délután ment a lemezjátszó. Satie zenéje nagyon
felzaklatott, hiszen az unikornisok kibalása mégis
szörnyű, mint a temetés, amit jövő hétre kellene
megszerveznem. Ez az első nap egyedül, mióta a testvérem
meghalt. Este nem bírtam aludni, már reggel a pincében
a kedvenc bécsi balett-táncosomnak írtam levelet.
Még sose válaszolt és nem is fog, de gondolok rá.
Hajnalban a pinceablakon berepült egy zöldike,
egy verébnél alig nagyobb madár, neki adtam oda
a levelet. Cserébe összeszart itt mindent, az egyik
dobozba be is fészkelte, éppen az Emily Dickinson-
szentélybe. A temetésre végül egyedül mentem el.*

*Joseph Cornell
NYC, 3708 Utopia Parkway*

OLTY PÉTER

Féreg

*A tárgyakra vetült nemben
a kétség bizonyossága
az álmatlan elé tárul.
Ez elméletileg helytáll.*

*Az érv, hogy tagadásával
csak újból megerősíti
a szkepszist ugyanakkor nem
elég lágy, hogy aludhasson.*

*Az újabb tagadástól mint-
ha más szintre ereszkedne,
s ezt kétségbe lehet vonni
megint, mint maradék álmot.*

*S ha kétsége megint mélyebb
szinten nyer megerősítést,
mely újfent tagadást kér, s így
tovább, ellazulás nélkül?*